

זמן פוליטיות ואחרות. לכן אין הן מענייננו כאן.

מה שברור הוא, שהסבת הגלגל אחור רץ בתחום הטריטוריאלי פירוש רחב היקף דרך ישראל למפלגה ולאכרן בטוחים וסופיים בכל מלימה שתפרוץ לאחר מכן; ובמידה שונה, פירושו שישראל עומדת ויגוררת על עצמה, כמו יריה, עתה, ישוב פתוחות לפניה על שתי אלטרנטיבות בלבד: הימנעות ממלחמה בכל מחיר — והכוונה, בכל מחיר וכוונת כניעה על הסף במקרה שי אינם המלחמה הופך ריאלי; או, אינכונות לשלם כל מחיר עבור שמירת השלום (כמוכן הימנעות ממלחמה) והעדרת השבת מלחמה במסוימות מוסיימות — מה שיש תיים, בוודאות בטוחה מראש, כי איכודיזציה לאומי.

את תסריט, "מילחמת חטיין השנייה" עזבו, במאמר הקודם ("ממלה בטוחה מראש" (העולם הזה 2104), אחרי פריט

סאדאת הטוב לא רצה במילחמה - אבל הצליח להבטיח שאם הפרוץ תביא את הקץ על ישראל

נתוני הפתיחה: ישראל שבה ונמצאת בר גבולות הקו הירוק; שלום מלא עם כל מדינות ערב; המורח התיכון כולו בתנופת פיתוח, הנישאת לאורך הרשת החדשה וי הענפה של אוטוסטרדות ומסילות-ברזל, אשר מוקדה ישראל (כחולית החיבור בין אסיה, אפריקה, ערב ודרום-אירופה). כל סידורי הבטחון שרירים וגם מקויימים. רק העוצמה הצבאית הערבית משכיכה והי התפתח — הגם שצה"ל מתעצם אף הוא, ואפילו משפר לטובתו את נתוני יחסי הכוחות. תחנת ההתראה והמוצבים והי מעוים שמחזיק צה"ל בסניג, ברמה וי כמיוחד לאורך בקעת הירדן וגב הרר קיימים, אך מוטרדים בלא הרף על ידי "כוחות התנגדות עממית".

בהיעדר שליטה צבאית של צה"ל בכל רחבי יהודה ושומרון, ולאור התנגדות ישראל לכניסת צבא ערבי סדיר להשליטת סדר ושקט. מורשת הקמת "מיליציה" מקומית, בת 30,000 איש, חמושה בנשק קל (נשק אישי, ג'ט קל, מרגמות) ומנויי דת. ב-1983 נשק או מרחיים סאדאת, חוסיין ושלטון המלוכה בסעודיה ומיש טרים צבאיים משלטים בעולם הערבי. במהלך דיונים שנערכו בכנס רמטכ"לי ערב מצביע הרמטכ"ל המצרי — "כאישי" מיקצוע, לא כפוליטיקאי" — על העובדה, שאם חליטו הפוליטיקאים על מילחמה נגד ישראל, בשלו הנסיבות לניהול מלימה שתהיה קצרה וזולה ותסתים בניצחון בטוח.

השנתיים שלאחר מכן הופכות לתקופת הכנה, כאשר במסגרתה, כמו ערב יום הכיפורים, כאילו-עושות מדינות ערב חוכא ואיטולה מעצמן על ידי שכורות בריתות ומכריות מילחמה" זו על רעותיה, זו צירופי בריתות שונים, ומתוכננים. בעוד העולם כולו מלגלג על ישראל מנועה מתגובה וגם מרדמת, לומדים כך הערבים ומתרי גלים את כל הווריאציות האפשריות לי ריכוז מהיר של כוחותיהם ולהנעתם על לגבולות ישראל בפרק זמן קצר ככל האפשר — אף שברור כי ניצחונם מובטח בכל מקרה, ואפילו יתקפו לאחר שתשלים ישראל את גיוס כל המילואים.

המהלכים הערביים המקדימים כונו לריכוז הכוחות בתנאי אי-הפרעה מכסי מלית" (כותב הייכל הוותיק בספרו "מילחמת חטיין השנייה"). לשם כך הוכרוז "המילחמה" הבין-ערבית האחרונה: סוריה, סעודיה ומדינות המפרץ יצאו, לתקוף את ירדן, אשר לעזרתה נחלצו עיראק ומצרים. בסיוע שאר מדינות צפון-אפריקה, המשי אבים העצומים שהושקעו מאז חתימת "שלום סאדאת" ב-1977. בסיתוח הניידות האסטרטגית של צבאות ערב נתנו פריים — ומה גם שאת ויקר הדרך קדימה יכלו הכוחות הערביים לעשות בנחת: מזה ששנתיים לערך, כבר קיבלו העולם וישראל בעובדת-חיים שאיננה מחייבת לגובה, את נוכחות הקבע של רוב הצבא העיראקי בכסיסיו החדשים שבגבול המערבי ליד

ירדן וסוריה (במקום הבסיסים המסורתיים, בעימקי הגהרות, בצפון ובמזרח מול הכור דים והאירנים, שאת איומם דאגו עכשו לנטרל); את ריכוזי הצבא הסעודי בצפון מערב המדינה, בטאבוק ובקירבת עקבה וכן צפונה יותר, מול רבת-עמון; את גיחותיו המאסיביות של הצבא המצרי לתוך סיני, מזרחה ל"ק המיצרים" (אותו הורשה להחזיק, בכח מדולל). גיחות אלו הגיעו עד שטחי הפרסה הקדומים המסורתיים, במ נפרס להתקפה על ישראל: המרחבים המוכרים של קידמת סיני, לאורך הגבול הבינלאומי, מאלי-עריש ורפיה, דרך ג'בל ליבני ואבר-עגילה עד הקרואה ותמו; ואת נוכחותם סיני של "צבאות המש" לוח" ממדינות המאגרב, לוב וסודאן.

תנועות מצריות אלו נועדו, לקדם איום סעודי-ירדני לפלישה לסיני בתנחת כוחות מעבר למפרץ אילת, או כדי ליצור איום מצרי כזה על סעודיה וירדן — הכל לפי ה"מילחמה" התורנית. התקדמות הכוחות המצריים במקרים אלה עד גבול ישראל או סמוך לו הייתה מנומקת בכך, ש"בתגלה קשר של אויבי מצרים עם ישראל" לפי לוש לסיני.

מול תרגילים אלה ניצבה ישראל אויאינים. תמיד הקפידו הערבים במתן התראה מוקדמת לאו"ם ולי ארה"ב. כדבר שכשיגרה, אמנם היתה ארה"ב מזוהרת את ישראל לבד, "תתערב" — וכו' כל ריכוזי כוחות ישראלי וגיוס מילואים ייחי שבו, "אקט מוחמתי, שיביא את מצב השלום על סיומו, מהיותו ראה לכוונות הירדן של ישראל, הי שואפת לנצח את סיכסוכי הפנים בעולם הערבי כדי לכבוש מהדש טריטוריות ערביות. כהוכחה חי תכת נסמכו האמריקאיים על כך, שכסותם כל "המלחמה" אכן היו הי כוחות הערביים שבים ונסוגים די קווי ההתחלה.

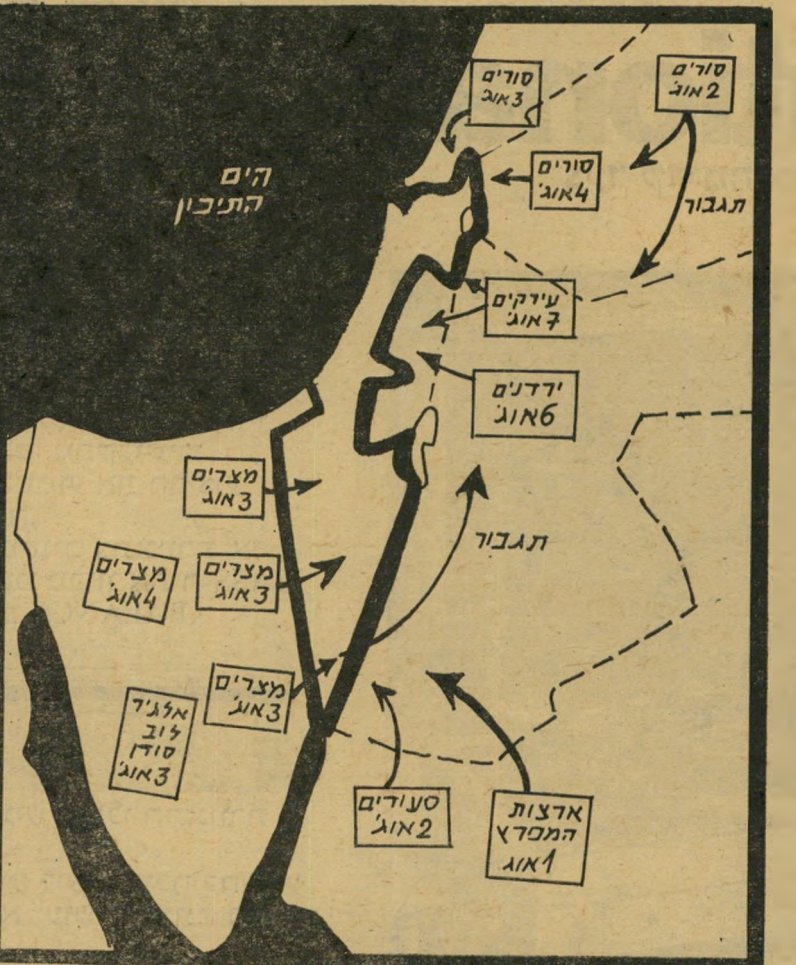
יתר ביטחון, היו השליטים הסעודיים החדשים (שלא הסתירו את שארי פתם, להשתחרר מן האפוטרופוסות המהני קה של ארה"ב) מצרפים את איומיהם הי רגילים בחרם נפט. תרגיל ערבי תדיר אחר התבטא בכך, שמדי פעם היו שירות ענקיות, נכנסות ליהודה ולשומרון — ואף לתוך ישראל עצמה.

היה ברור שאינה תרגיליהם עים אסטרטגיים ערביים — אבל המשאיות היו ריקות, או עמוסות ציוד וסחורות שונים, או "בהרצה" וכו' ב וסימני הזיהוי שנשארו היו אזרחיים לכל דבר.

במצעים כאלה ואחרים, הבטיחו הי צבאות הערביים לעצמם חופש תנועה מוחלט. גם בהיותם מגיעים את כל כוחותיהם בגלוי, תוך כיוס ועצמתם לפי בחירתם, ממש על גבול ישראל או בסמוך מאד לו. הם גם השיגו אופציה חסינה-למעשה של החדרת כוחות גדולים לתוך יהודה, והי שומרון.

הנוכחות האמריקאית והבינלאומית, בתוך ישראל וכאזורים המפרי ריוב, האמורה להכשירה את ישראל, משמשת כפועל משומר ועיקר ועיקר רני ביותר המשגיח על ישראל לבד, "תעבור את השלום" בגיוס מקי ריב, שלא לומר בתקיפה מוקדמת מן האויר על השירות הצבאיות הנעות לעבר גבולותיה, גם כאשר ברור כי יעדן האמיתי וכו' היות התקפה עליה.

48 שעות לפני ראש השנה כבר היו צבאות ערב ערוכים כך: 4 אוגדות סוריות ירדו מאיזור דמשק דרומה, "לכיוון ירדן" ונמצאו פרושות בטור, שראשו בירמוך ונבני מול צפון הרמה. די היה בהסבת פניהן מדרום כלפי המערב כדי שיתיצבו בפריסת רוחב מלאה כלפי ישראל, כאשר זינוק מהיר, של 20-10 ק"מ על דרכים נוחות, מביאן אל מתלול הירדן. כוחות סוריים נוספים כבר נעו מצפון הרמה אל דרום הלבנון (גבול 67' מניח מעבר נוח כזה, למרגלות החרמון ובלא שעהר יהודה מכשול קשה ומנתק, כמו היום). שתי אוגדות סוריות נותרו מאחור, ליד דמשק, מול "האיום הסורי" הישר התרכזו ב" צפון ירדן שבע אוגדות עיראקיות, כאשר שש האוגדות של צבא ירדן פרושות מן אחור, ליד הבירה (נכנסות, לנוע צפונה" או פגנות דרומה, "מול כל איום סעודי מצרי"). הערכות זו נגד "האויב הערבי" גרמה, שכוחות עיראקיים כבר התבססו על הירדן, מול גזרת הכנרת-בית שאן כאשר אחרים כבר מכונסים ליד אירביד נכונים לנוע מיידית אל השומרון; וארבע האוגדות הירדניות, המיועדות לכיבוש ירדן שלים, כבר ממקמות אידיאלית לזינוק המהיר והקצר ליעדיהם, על הדרכים הי מרווחות והנוחות המוליכות מרבית-עמון.

ה"מילחמה הבינערבית" (האחרונה), 24 שעות לפני פתיחת "מילחמת חטיין השנייה", בה אמורים צבאותיהם של חמש צבאות ערב — מצרים, סוריה, ירדן, עיראק וסעודיה, לתקוף את ישראל בתנאים שיווצרו עם קבלת, "שלום סאדאת". בנוסף לחמש מדינות העימות העיקריות יטלו חלק במיתקפה גם אוגדות של חילות-משלוח מאלג'יר, לוב, סודאן והמפרץ הפרסי.

מדרום ומצפון לירושלים, אל גוש דן ואל שפלת יהודה.

סמוך לאלת — כלומר, כ"איום על עק בה" — כבר ישבו שתי אוגדות "האויב" הסעודי ועוד אוגדה מצבאות מדינות הי מפרץ ("הערבי"). מולם, כמרכז השטח הי מפרו של סיני — דווחו ההתרעות והתצפיות חסנה-נחל — דווחו ההתרעות והתצפיות של ישראל וארה"ב על הימצאות 14 אוגרות מצריות ועוד שלוש אוגדות, "משלוח" (מלוב, סודאן ואלג'יר — אוגדה מכל ארץ).

בהסירו מבטו מן המפה שיפשו הרמטכ"ל המצרי את עיניו העייפות, "דווחו לראיס: המילחמה כבר נסתיימה, הנצחון בטוח לגמרי בכיסנו. מזלנו שאנוואר איננו הי בוס, הרי, כפי שאמרה ג'יאהן, הוא בוודאי לא היה מסכים להפר את השלום עם ישראל ולהתקיימה" ראש המיבצעים הצני בו בתמיחה:

"אבל אנא היינו כאים אימלא אנוואר? הוא אשר הבטיח, כי שלום שיצר, את הנצחון הסופי וי הכתום-מראש הזה — את היהודים החף חרה לגבולות 67' והשאר לנו את הצבאות כמוזא כוחם" הי רמטכ"ל הניד ראשו בהסכמה מלי

המיליציה הפלסטינית בגדה קיבלה הוראות לחסימת הצירים מישראל לאיזור ההר

אה: "אבל זה מוכן מאליה אני וואר הטוב אמנם לא רצה במלחמה — אבל התכוון והצניח להבטיח, שאם תפרוץ עוד מלחמה, תהיה זו האחרונה — מפני שיוכא הקץ למדינת ישראל. לכן, אין שם הולם יותר לחקנו במילחמה, שהפעם הוא מישני, מאשר, מיכצע אני וואר".

ממשלת ישראל וצמרת צה"ל ידעו, כמובן, מה שמתרחש, אף פרט אחד לא בעל מעיניהם ועל מפותיהם היו מצויינים מיקומם העדכני של כל יחידה, מטוס, טנק ותותח של כל אחד מצבאות ערב.

"אכן ידענו בדיוק מוחלט", הי דה לאחר המלחמה רמטכ"ל צה"ל (כפי שצוטטו דבריו מסטנטיגרמת הקורתו כשבי הירדני), "מהו עובי החבץ שעומד להיכרך על צוארנו. היתה זו נחמתנו היחידה — כי הרי הכנו היטב שבשנת 1977, הי אחר השלמת נפישתנו לקו הירוק אבדה לנו לחוטין היכולת הצבאית למנוע את הידוק הטבעית, או נתק את החבל. אחרי השלום והנסיגה ב-1978 הפכו בטוחנו וקיומנו מרי תנים לחלוטין ברצון מדינות ערב ונתונים בשלמות כידן. ב-1983 נני מר רצונם הטוב של השליטים הי ערביים התורניים — ואז וגורלנו נחרץ מיידית ואוטומטית".

אם אכן שררו תחושות אלו בחוגים יודעיהם של ממשלת ישראל המורחה והמשגשגת של 1985, הן לא חילחלו למטה אל הציבור הרחב, ראש-השנה (היהודי) עמד אמנם בסיומ, "המילחמה" הערבי והחדשה, אבל זו לא ועשה כל רושם ה"מילחמה" העשירית מסוגה בשנתיים הי אחרונות, לא היה איש יכול להתייחס אליו ברצינות. מה גם שבאותם ימים לא חסר ידיעות ודיווחים מרגיעים:

נשיא ארה"ב הודיע, כי "מועתד ואיך" תועמד אוגדה מוטסת שלי מה, בכוננות מתמדת וקבועה, עי כל מטוסיה, והמריא, "לכיוון ישר" אל, במקרה שיופר השלום בי מזה"ת. נאום שרהבטחון של ישר"ב ראל לכבוד השנה החדשה הכי פריטים הרשים ומפתיעים על מי מדי התעצמות צה"ל ב"שלוש הי שנים האחרונות" — ובעקפין אישן כי נמשך התהליך של שיפור מתמז איכותי וגם כמותי, ביחסי-הכוחות שבי צה"ל לכל צבאות ערב (כפי שדווחו כב זמון הפירסומים הורים, אך ישראל ל אישרה, "כדי לא לפגוע בשלום עם שכ נינו").

כיום הראשון של ראש-השנה מלאו כ אתרי הנופש בישראל ב-400,000 תושבי (המשך בעמוד 57)